

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: FATTIG-SVENDS KLAGE. (Per Weiland.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "FATTIG-SVENDS KLAGE. (Per Weiland.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 270. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid100962/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

FRA SVENSK BONDEMAAL.

FATTIG-SVENDS KLAGE.

(Per Weiland.)

Hvad nytter det at leve for mig? Har du et Svar?
 Jeg véd det ikke selv, hvad det skal nytte.
 Om jeg det bare vidste, jeg gav alt hvad jeg har —
 skjønt hvad har jeg! En Rollingflok, en Hytte,
 en Kvirde og en Køje, en Stoi, et Bord, en Kat,
 men er den ikkun mager, du faar den aldrig fat,
 for det er Helvedes, hvor den kan springe.

„Hvad nytter det at leve for mig?“ jeg spurgte her
 vor Præst; han remsed op af Kirkens Lære
 og snakked vidt og bredt om, hvor glad enhver især
 ved sin betroede Lod og Del bør være.
 Jo, han kan sagtens snakke; hans Lod og Del er stor;
 men hvis han skulde bytte med mig, jeg næsten tror,
 han jaured sig som jeg, om ikke værre.

Hvad nytter det at leve, naar Livet det er Slid
 fra Sol staar op til atter den forsvinder;
 jo, det er let at sige, at „Livet er en Strid“;
 hvem ved det dog, som hine Mænd og Kvinder,
 der slider ondt og bittert, hver Dag der gaar paa Sky,
 og dog ved Aftentide gaar lige arm til By
 — hvad nytter det vel slige Folk at leve!

Naar blot jeg kunde tjene endda til dagligt Brød,
 hvad der skal til for mig og dem derhjemme,
 saa var det til at leve, saa led man ingen Nød;
 men nu — aanej, jeg kan da aldrig glemme,
 hvor det var smaat i Vinter; vi ejed knapt et Bid.
 Jo, det er tungt, naar ikke man ved sit sure Slid
 kan tjene til lidt Sild og lidt Kartoffler.

Ja fik vi no' at sige, der blev vel anden Skik,
 men her de Store vogter niðsk og nøje:
 „De pengeløse Stodre, skal de til Politik!
 Har vi med Pakket ej haft nok at døje!“
 Men gaves ikke Pakket, hvem skulde siide saa?
 Hvor gik det med de Store, om der var ingen Smaa?
 Men som det er: hvad nytter det at leve!

Januar 1906.

INDSIDDEREN.

(Karl-Erik Forsslund.)

SAA du siger, jeg skal gaa!
 du ta'r Huset fra mig! Naa!
 Og fordi jeg ene mukked,
 naar de andre bukked!

Jeg har villet egen Nød!
 — Ved du, hvem der skaffed Brød
 til dig selv og dine Gjæster
 ved de vilde Fester?

Jeg har slidt ved Plejl og Plov,
 gjødet Brak og ryddet Skov,
 jeg har Dagens Byrde baaret,
 Sæden saa't og skaaret.

Jeg har forket dine Læs,
 lagt dit Hø i høje Hæs;
 først ved sidste Glimt af Dagen
 slap min Haand fra Knagen.

Jeg har Korn til Kværnen kjørt,
 og fra Møllen Melet iørt;
 de har knust min ene Lunge
 dine Sække tunge!